Р Е Ш Е Н И Е
№ 43609

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 63 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **7050** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 166, ал. 2 и ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), чл. 62 от Закона за публичните финанси (ЗПФ) и чл. 226, ал. 1 от АПК.

Образувано е след отмяна на Решение № 9540/19.03.2025г. по адм. д. № 10429/2024г. по описа на Административен съд – София-град (АССГ), Трето отделение, 71 състав, с Решение № 6622/18.06.2025г., постановено по адм. д. № 5477/2025г. от Върховния административен съд (ВАС), Първо отделение, и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК във връзка с чл. 160, ал. 6 от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на Столична община, представлявана от Кмета В. Т., срещу Решение № РД-02-14-1773/24.09.2024г., издадено от заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014–2020г. (ОПРР 2014–2020г.), с което на основание чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 9, ал. 2 и чл. 19, ал. 3 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество (Наредба № Н-3/22.05.2018г. на МФ), във връзка с чл. 62 от Закона за публичните финанси (ЗПФ) по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК и на основание Заповед № РД-02-14-525/23.04.2024г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, е издаден акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) в размер на 12 849 304,32 лв. (с

левова равностойност 6 569 744,98 евро) – квалифицирано като надплатена сума по Административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) № BG16RFOP001-1.041-0001-C07, с длъжник Столична община, подлежаща на възстановяване от искане за авансово плащане № 2 от 26.06.2018г. в 14-дневен срок от влизането в сила на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят Столична община, чрез процесуалните си представители по пълномощие адв. А.-М. С. и адв. Я. А.-К., поддържа подадената жалба. Моли оспореният административен акт да бъде прогласен за нищожен поради липса на материална компетентност и на основание чл. 177, ал. 2 от АПК (противоречие с влязло в сила съдебно решение), а в условията на евентуалност – да бъде отменен като незаконосъобразен на всички основания по чл. 146, т. 1–5 от АПК. Излага съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл. 26, ал. 1, чл. 34, ал. 1 и ал. 3, чл. 35 и чл. 36 от АПК, за неспазване на законоустановената форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за пълна липса на доказателства в преписката и за противоречие с материалния закон (чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, чл. 62 от ЗПФ, чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ и чл. 35 от Наредба № Н-3/22.05.2018г.) и неговата цел (чл. 6 от АПК). Жалбоподателят поддържа в съдебно заседание и в представените по делото подробни писмени бележки, че с оглед окончателната съдебна отмяна с влезли в сила решения на ВАС на всички предходни административни актове за финансови корекции и откази от верификация, послужили като фактическа и аритметична основа за формиране на разликата между изплатени и верифицирани суми, публичното държавно вземане е несъществуващо по основание и размер. Претендира присъждане на сторените по делото разноски за всички съдебни инстанции на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 226, ал. 3 от АПК съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – заместник-министърът на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на УО на ОПРР 2014–2020г., чрез упълномощения процесуален представител гл. юрисконсулт Л. Л., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Навежда аргументи, че съдебната отмяна на актове за финансова корекция и отказ от верификация не замества първичната проверка за допустимост и не води автоматично до верификация на разходите. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разноски за заплатени държавни такси за всички инстанции на основание чл. 144 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК. Прави своевременно възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, като се позовава на практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-438/22.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител в съдебното заседание и не изразява становище по съществото на спора.

Административният съд - С. - град, I отделение, 63 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Между Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014–2020г. и Столична община е сключен Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-1.041-0001-C07 (с регистрационен индекс в МРРБ № РД-02-37-21/21.02.2018г., ИСУН № BG16RFOP001-1.041-0001-C01) по проект „Интегриран столичен градски транспорт - фаза II“, по процедура за директно предоставяне BG16RFOP001-1.041 „Изпълнение на интегрирани планове за градско възстановяване и развитие 2014-2020 - С. - голям проект“, финансиран по ОПРР 2014–2020г. на основание чл. 24, ал. 1, ал. 4 и чл. 45 от ЗУСЕСИФ (понастоящем ЗУСЕФСУ).

В хода на изпълнението на административния договор бенефициентът Столична община е подал искане за окончателно плащане № 9 от 29.12.2023г. по реда на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, ведно с окончателен технически и финансов отчет. Отчетените разходи с окончателния финансов отчет възлизат общо на 23 054 881,88 лв., в това число: 22 721 468,19 лв. – безвъзмездна финансова помощ (БФП); 134 210,09 лв. – собствен принос на бенефициента, допустими разходи; и 199 203,60 лв. – собствен принос на бенефициента, недопустими разходи, необходими за изпълнението на проекта.
С уведомително писмо изх. № 99-00-6-343(25)/24.09.2024г. Управляващият орган на ОПРР 2014–2020г. е уведомил кмета на Столична община за приключване на процедурата по верификация на окончателното искане за плащане № 9 по реда на чл. 62 от ЗУСЕФСУ и чл. 19, ал. 3 от Наредба № Н-3/22.05.2018г., като са верифицирани допустими разходи, представляващи БФП, в размер на 11 386 106,83 лв. и е признат допустим собствен принос в размер на 110 019,54 лв. Отказана е верификацията на разходи в общ размер на 11 359 551,91 лв. (в т.ч. 11 335 361,36 лв. БФП и 24 190,55 лв. собствен принос). Като основание за непризнаването на тези разходи административният орган е посочил следните пера:
1. Извършена финансова корекция в размер на 126 133,03 лв. (5% върху допустимите разходи по договор от 17.09.2018г. с изпълнител „БГ НОВА“ АД), определена с Решение № РД-02-36-357/15.03.2019г. на РУО на ОПРР на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕФСУ;
2. Извършена финансова корекция в размер на 50 279,64 лв. (5% върху допустимите разходи по договор от 29.09.2017г. с изпълнител ДЗЗД „Обединение Нова С. 2017“), определена с Решение № РД-02-36-471/05.04.2019г. на РУО на ОПРР на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕФСУ;
3. Извършена финансова корекция в размер на 10 894 129,71 лв. (в т.ч. 10 869 939,16 лв. БФП и 24 190,55 лв. собствен принос), представляваща 25% финансова корекция по договор от 18.01.2021г. с изпълнител „ВДХ“ АД, определена с Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. на РУО на ОПРР на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕФСУ;
4. Извършена финансова корекция в размер на 10 043,10 лв. (5% по договор от 16.02.2018г. с изпълнител „ХАЙ-ТЕК СЕКЮРИТИ“ ЕООД), определена с Решение № РД-02-14-1641/09.09.2024г. на РУО на ОПРР на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕФСУ; и
5. Неверифицирани разходи в размер на 278 966,43 лв. БФП, предмет на отделно Решение за отказ от верификация № РД-02-14-1774/24.09.2024г. на РУО на ОПРР, издадено на основание чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ.
На 24.09.2024г. заместник-министърът на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на УО на ОПРР 2014–2020г. е издал оспореното Решение № РД-02-14-1773. В мотивите му органът е приел, че общо верифицираните разходи по проекта като БФП възлизат на 82 671 917,46 лв. (по междинни искания №№ 3, 4, 5, 6, 7, 8 и окончателно искане № 9), а общо изплатените суми по авансови искания № 1 и № 2 и междинни искания №№ 3–8 възлизат на 95 521 221,78 лв. Въз основа на получената аритметична разлика от 12 849 304,32 лв., с оспорения акт е установено публично държавно вземане към Столична община за посочената сума, представляваща надплатени средства по АДБФП, подлежащи на възстановяване от авансово плащане № 2 от 26.06.2018г. в 14-дневен срок от влизането в сила на акта на основание чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Наредба № Н-3/22.05.2018г., чл. 62 от ЗПФ и чл. 166, ал. 2 от ДОПК.
От събраните по делото писмени доказателства при първоначалното и при повторното съдебно разглеждане по реда на чл. 226, ал. 2 от АПК се установява следното правно развитие относно отделните пера, формирали крайната цифрова разлика по оспорения акт:
1. Относно сумата от 8 812 193,25 лв. (с левова равностойност 4 505 602,89 евро), приспадната като финансова корекция от искане за междинно плащане № 8: Първоначалното Решение №

РД-02-36-1054/20.09.2021г. на РУО на ОПРР за налагане на 25% финансова корекция по договора с „ВДХ“ АД е изцяло отменено с влязло в сила Решение № 4740/04.05.2023г. по адм. д. № 9851/2022г. на ВАС. Въпреки отмяната, с Уведомление № 99-00-6-215-(33)/20.12.2023г. по искане за плащане № 8 органът е удържал сумата от 8 812 193,25 лв. и е отказал верификацията ѝ на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕФСУ. С влязло в сила Решение № 4569/02.05.2025г. по адм. д. № 1472/2025г. на ВАС, Седмо отделение, въпросното Уведомление от 20.12.2023г. е изцяло отменено в частта за извършената финансова корекция и отказаната верификация на сумата от 8 812 193,25 лв. като незаконосъобразно поради липса на годно правно и фактическо основание.
2. Относно сумата от 2 549 137,43 лв. (с левова равностойност 1 303 353,37 евро), отказана за верификация по искане за междинно плащане № 8 с Решение № РД-02-36-1352/20.12.2023г. на РУО на ОПРР: С Решение № 12240/17.07.2024г. по адм. д. № 416/2024г. на АССГ, оставено в сила с окончателно Решение № 734/30.01.2025г. по адм. д. № 10784/2024г. на ВАС, Седмо отделение, решението за отказ от верификация на тези разходи е изцяло отменено като незаконосъобразно поради липса на материалноправни предпоставки по чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ.
3. Относно сумата от 278 966,43 лв. (с левова равностойност 142 633,26 евро), отказана за верификация по искане за окончателно плащане № 9 с Решение № РД-02-14-1774/24.09.2024г. на РУО на ОПРР: С Решение № 15587/08.05.2025г. по адм. д. № 10430/2024г. на АССГ, оставено в сила с окончателно Решение № 13360/23.12.2025г. по адм. д. № 8552/2025г. на ВАС, Седмо отделение, отказът от верификация е изцяло отменен като незаконосъобразен поради неправилно прилагане на чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУСЕФСУ.
4. Относно повторно наложената финансова корекция в размер на 25% по договора с изпълнител „ВДХ“ АД за сумата 13 727 302,68 лв. с Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. на РУО на ОПРР (взета предвид при верификацията на искане № 9 в размер на 10 894 129,71 лв. БФП и собствен принос): С окончателно Решение № 5645/26.05.2026г. по адм. д. № 3568/2026г. на ВАС, Седмо отделение, постановено след ново разглеждане по адм. д. № 7541/2025г. на АССГ, Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. е изцяло отменено като материално незаконосъобразно поради доказана липса на нарушение на Закона за обществените поръчки (ЗОП) като елемент от фактическия състав на нередността.
Всички цитирани съдебни актове на ВАС и АССГ са представени в надлежно заверени преписи и са приети като писмени доказателства по настоящото дело в съдебното заседание на 21.10.2026г.
При така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на индивидуален административен акт, с който неблагоприятно се засяга правната му сфера чрез установяване на ликвидно публично държавно задължение. Оспорването е извършено в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 166, ал. 3 от ДОПК, пред компетентния по правилата на местната и родовата подсъдност административен съд, поради което жалбата е процесуално допустима.
Съгласно чл. 224 от АПК указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото. С отменителното Решение № 6622/18.06.2025г. по адм. д. № 5477/2025г. касационният съд е приел, че оспореният АУПДВ формално съдържа фактически и правни основания под формата на съпоставка между платени средства и верифицирани разходи, както и че по силата на чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ актовете за финансови корекции и откази за верификация подлежат на предварително изпълнение по закон. Поради това ВАС е отменил първоначалното съдебно решение по адм. д. № 10429/2024г. на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК с изричното указание съдът да извърши цялостна проверка на

законосъобразността на административния акт в пълния обхват по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, като изложи мотиви по материалноправната същност на претендираното вземане.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 166, ал. 1 от ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК постановява, че ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, а ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. В разглежданата материя чл. 62 от ЗПФ вменява на органите, отговорни за финансовото управление на средствата от ЕС, задължението да предприемат действия по събиране на недължимо платени и надплатени суми, а съгласно чл. 35, ал. 3 от Наредба № Н-3/22.05.2018г. на МФ управляващият орган отчита надплатените суми въз основа на акт за установяване на публично вземане по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК.

Оспореното решение е издадено от заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството, в качеството му на определен ръководител на УО на ОПРР 2014–2020г. съгласно Заповед № РД-02-14-525/23.04.2024г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. С т. 9 от посочената заповед на заместник-министъра изрично са делегирани правомощия да издава актове за установяване на публични вземания във връзка с чл. 62 от ЗПФ по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК. Възможността за делегиране на тези правомощия произтича пряко от чл. 25, ал. 4 от ЗА и чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕФСУ. Поради това оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган и не страда от пороци, водещи до неговата нищожност на основание чл. 146, т. 1 от АПК.
Съгласно чл. 177, ал. 2 от АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. За да намери приложение тази санкция, е необходимо новоиздаденият административен акт да преповтаря със същото съдържание спор, разрешен с влязло в сила съдебно решение, при пълно тъждество на предмета, страните и основанието, в разрез с обективните и субективните предели на силата на пресъдено нещо (чл. 177, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 298, ал. 1 от ГПК). В случая оспореният АУПДВ е издаден по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК и чл. 35, ал. 3 от Наредба № Н-3/22.05.2018г. като самостоятелен акт за окончателно установяване на баланса по проекта след приключване на плащанията, а не като повторно издаване на отменена финансова корекция. Ефектът от последващите съдебни отмени на свързаните актове се отразява пряко върху материалната законосъобразност на вземането (дали то реално съществува), а не обуславя нищожност на акта на плоскостта на чл. 177, ал. 2 от АПК.
Актът е издаден в изискуемата от закона писмена форма и отговаря на формалните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Съобразно задължителните мотиви на Решение № 6622/18.06.2025г. на ВАС по настоящото дело, административният орган е посочил фактическите обстоятелства и правните основания за издаването му, като е отразил в табличен вид общо верифицираните разходи и изплатените средства по исканията за плащане. Наведените от жалбоподателя оплаквания за липса на нарочно предварително уведомяване по чл. 26, ал. 1 от АПК и необезпечаване на възможност за писмени възражения по чл. 34, ал. 3 от АПК не съставляват съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК. В съдебното производство страната е реализирала в пълен обем правото си на защита, представила е всички относими доказателства, а настоящият съд извършва пълен контрол върху спорното материално право по реда на чл. 160, ал.

2 от ДОПК.
По материалната законосъобразност на акта (чл. 146, т. 4 от АПК) и целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК), съдът намира следното:
Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции и надплатен аванс. Разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018г. задължава бенефициента да възстанови предоставената финансова подкрепа, когато тя е надплатена или недължимо платена, а съгласно ал. 3 на същия член УО отчита вземането въз основа на АУПДВ по чл. 166, ал. 2 от ДОПК. В съответствие с чл. 64а, ал. 1 и ал. 2 от ЗУСЕФСУ установените и невъзстановени недължимо платени и надплатени суми след окончателното плащане по проекта представляват публично вземане по чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК.
За да бъде законосъобразно издаден АУПДВ, в доказателствена тежест на административния орган по чл. 170, ал. 1 от АПК е да установи по несъмнен и безспорен начин съществуването на фактическите и правните основания на вземането – т.е. че действително изплатените авансови и междинни суми надвишават окончателно дължимите допустими и верифицирани разходи по проекта (чл. 57, ал. 1 и чл. 62 от ЗУСЕФСУ).
При преценката на материалната законосъобразност на акта следва да се приложи императивната норма на чл. 142, ал. 2 от АПК, съгласно която установяването на нови факти от значение за делото след издаване на административния акт се преценява към момента на приключване на устните състезания. В константната съдебна практика на ВАС се приема, че постановяването на влезли в сила съдебни решения, с които се отменят административните актове за финансови корекции и откази за верификация, послужили като основа за формиране на непризнати суми, съставлява новонастъпил юридически факт с обратно действие, който заличава с обратна сила констатираната от органа недопустимост на тези разходи.
От доказателствата по делото безспорно се установи, че претендираното надплащане от 12 849 304,32 лв. е получено като чиста аритметична разлика между платените 95 521 221,78 лв. и верифицираните 82 671 917,46 лв., като верифицираната сума е била редуцирана от органа в резултат на следните непризнати разходи по искания за плащане № 8 и № 9:
- Сумата от 8 812 193,25 лв. (4 505 602,89 евро), приспадната по искане № 8 въз основа на отменена финансова корекция – с влязло в сила Решение № 4569/02.05.2025г. по адм. д. № 1472/2025г. на ВАС, Седмо отделение, самото Уведомление от 20.12.2023г. за извършване на удръжката и отказ от верификация е окончателно отменено;
- Сумата от 2 549 137,43 лв. (1 303 353,37 евро), отказана за верификация по искане № 8 с Решение № РД-02-36-1352/20.12.2023г. – с влязло в сила Решение № 734/30.01.2025г. по адм. д. № 10784/2024г. на ВАС, Седмо отделение, отказът от верификация е окончателно отменен като незаконосъобразен;
- Сумата от 278 966,43 лв. (142 633,26 евро), отказана за верификация по искане № 9 с Решение № РД-02-14-1774/24.09.2024г. – с влязло в сила Решение № 13360/23.12.2025г. по адм. д. № 8552/2025г. на ВАС, Седмо отделение, отказът от верификация е

окончателно отменен;
- Финансовата корекция в размер на 25% по договора с изпълнител „ВДХ“ АД за сумата 13 727 302,68 лв. с Решение № РД-02-14-1717/18.09.2024г. (отразена като приспадане от БФП в размер на 10 894 129,71 лв. по искане № 9) – с окончателно Решение № 5645/26.05.2026г. по адм. д. № 3568/2026г. на ВАС, Седмо отделение, решението за налагане на финансова корекция е изцяло отменено по същество.
Общият размер на разходите, засегнати от посочените отменени индивидуални административни актове, възлиза на 22 534 426,82 лв. (с левова равностойност 11 521 668,96 евро). С окончателната съдебна отмяна на тези актове е отпаднало правното основание съответните разходи да бъдат третирани като недопустими и удържани от полагащите се на бенефициента плащания. При отпадането на тези незаконосъобразни удръжки действителният общ размер на дължимите допустими разходи по проекта надвишава реално изплатената на бенефициента сума от 95 521 221,78 лв. Поради това към момента на приключване на устните състезания по настоящото дело не е налице надплащане от страна на Управляващия орган, а установеното с оспорения акт публично държавно вземане в размер на 12 849 304,32 лв. е несъществуващо в правния мир по основание и размер.
Неоснователно е възражението на ответника, че съдебната отмяна на отказите за верификация не води автоматично до признаване на разходите. Производството по съдебен контрол върху АУПДВ по чл. 166, ал. 2 от ДОПК има за пряк предмет установяване на съществуването на ликвидно и изискуемо публично задължение към държавата. След като актовете, послужили за формиране на разликата, са окончателно отменени от съда, административният орган не е провел успешно доказване по чл. 170, ал. 1 от АПК, че към момента на постановяване на настоящото решение Столична община държи неправомерно получени бюджетни средства. Издаването и поддържането на акт за принудително събиране на публично вземане при липса на валидно материално основание нарушава и принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.
Поради изложеното оспореното Решение № РД-02-14-1773/24.09.2024г. е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби (чл. 146, т. 4 от АПК) и следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно на основание чл. 172, ал. 2 от АПК.
При този изход на спора право на присъждане на деловодни разноски има жалбоподателят Столична община на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Съгласно чл. 226, ал. 3 от АПК, когато делото е върнато за ново разглеждане, първоинстанционният съд се произнася и по разноските за водене на делото в касационната инстанция.
Жалбоподателят претендира присъждане на разноски за всички съдебни инстанции в общ размер на 264 731,63 евро (с левова равностойност 517 769,75 лв.), в това число: 117 674,49 евро (230 151,30 лв.) за първото разглеждане пред АССГ по адм. д. № 10429/2024г. (в т.ч. 50 лв. държавна такса, 6,30 лв. такса преписи и 230 095 лв. адвокатско възнаграждение с ДДС); 117 645,71 евро (230 095,00 лв.) за касационното производство пред ВАС по адм. д. № 5477/2025г.; и 29 411,43 евро (57 523,75 лв.) с ДДС за новото разглеждане пред настоящия състав по адм. д. № 7050/2025г., съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, фактури, банкови извлечения и допълнително споразумение към договор за правна помощ. Ответникът е направил своевременно възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, като изрично се позовава на задължителната практика на Съда на Европейския съюз по дело C-438/22.

Възражението за прекомерност е основателно. Съгласно задължителното тълкуване, дадено в Решение на СЕС от 25 януари 2024г. по дело С-438/22, националният съд е длъжен да откаже да приложи национална правна уредба или подзаконов акт (каквато е Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа), определящ задължителни минимални адвокатски възнаграждения, когато те водят до необосновано ограничение на конкуренцията по чл. 101, § 1 от ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 от ДЕС. Предвидените тарифи могат да служат единствено като ориентир, но съдът е длъжен да определи справедливо и разумно възнаграждение, като съобрази действителната фактическа и правна сложност на спора, обема и качеството на извършената адвокатска дейност, броя на проведените заседания и материалния интерес.
В настоящото производство спорът се разви изцяло върху писмени доказателства – документи от административната преписка и постановени окончателни съдебни актове на ВАС и АССГ. Не са събирани гласни доказателства, не са назначавани съдебно-технически или счетоводни експертизи и не са извършвани огледи или комплексни процесуално-следствени действия. Във всяка от фазите на процеса е проведено по едно съдебно заседание. Основните фактически и правни въпроси относно материалната законосъобразност на корекциите и отказите за верификация вече са били подробно изследвани и решени в паралелните съдебни производства по адм. д. № 1472/2025г., адм. д. № 10784/2024г., адм. д. № 8552/2025г. и адм. д. № 3568/2026г. на ВАС, което съществено облекчава обема на необходимия адвокатски труд при новото разглеждане. При тези обстоятелства претендираните от жалбоподателя адвокатски възнаграждения в общ размер от 264 731,63 евро (над 517 хил. лв.) са драстично завишени, явно прекомерни и не съответстват на реално вложения процесуален труд и действителната сложност на извършената правна защита.
Като съобрази извършените процесуални действия по делото (депозиране на жалба, явяване в открити заседания, представяне на съдебни решения и писмени защити) и цитираната съдебна практика на АССГ и ВАС по сходни дела със Столична община, съдът намира, че справедливото и обосновано адвокатско възнаграждение следва да бъде определено, както следва:
- За първоначалното първоинстанционно разглеждане по адм. д. № 10429/2024г. на АССГ – сумата в размер на 1 500,00 евро (2 933,75 лв.) с включен ДДС;
- За касационното производство пред ВАС по адм. д. № 5477/2025г. – сумата в размер на 1 500,00 евро (2 933,75 лв.) с включен ДДС;
- За повторното разглеждане на делото пред настоящия състав по адм. д. № 7050/2025г. на АССГ – сумата в размер на 1 500,00 евро (2 933,75 лв.) с включен ДДС.
Общият размер на редуцираното адвокатско възнаграждение за трите фази на процеса възлиза на 4 500,00 евро (8 801,24 лв.) с включен ДДС. Наред с адвокатското възнаграждение, в полза на Столична община следва да бъдат възложени и доказаните деловодни разноски за заплатена първоначална държавна такса от 50,00 лв. (25,56 евро).
Окончателният общ размер на разноските за всички съдебни инстанции, който следва да бъде присъден на Столична община, възлиза на 4 525,56 евро.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 166, ал. 3 от ДОПК и чл. 226, ал. 1 от АПК, Административният съд - С. - град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Столична община, Решение № РД-02-14-1773/24.09.2024г., издадено от заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014–2020г., с което на основание чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 9, ал. 2 и чл. 19, ал. 3 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018г. на Министерството на финансите, чл. 62 от Закона за публичните финанси и чл. 166, ал. 2 от ДОПК е издаден акт за установяване на публично държавно вземане в размер на 6 569 744,98 евро.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Столична община, с адрес: [населено място], [улица], БУЛСТАТ[ЕИК], сумата в размер на 4 525,56 евро (четири хиляди петстотин двадесет и пет евро и 26 евроцента), представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски за всички съдебни инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: